

N° 18.

Sela-Sanomia,

Toita on kokoillut

Jak. Juteini.

Wipurissa.

Cederwallerin Pösten ja Pojan Kirja-painosta,
vuonna 1844.

Imprimatur:

G. REIN.

Mies sanoi toiselle, joka suuresti kehui oppiansa: jos minä tietäisin kaikki, kuin et sinä mtelä tiedä, niin olisin minä oppinein mies maan päällä.

Mingä tähden on teillä harmaa pää ja kuitengin musta parta? kysyi Ruhtinas wanhalda ukolda. Sen tähden, armollisin Herra, wastasi ukko, että hiukseni owat kahta-kymmendä vuotta vanhemmat partaani.

Kuningas jaksat elää? kysyttiin kerran wanhalda juomarilda, kuin ei sinulla enää hambaita ole. Kiitos Jumalan, wastasi ukko; eihän wiinaa purta tarwitse.

Talon-poika löi lapiolla kuoliaksi naapurinsa koiran, jonga tähden hän joutui Dikenteen. -Mingä tähden sinä naapuris koiran lapiolla tapoit? kysyi Tuomari. Sen tähden, Herra Pää-tuomari, että se puri minua, wastasi talon-poika. Mitä et sinä tuota warrella rangaisnut? toisti Tuomari. Eipä hängän minua hännällänsä purrut, oli wastaus.

Joku kerskasi, että hän sodassa omin käsin oli lyönyt jalat poikki yhdeldä wiholliselda. Mitä et sinä ennen pääätä katkaisnut? kysyi toinen. Ei sillä enää pääätä olluttan, wastasi hän.

Mies sanoi toiselle: minä tiedän konstin, kuinga wiisaita lapsia tehdään. Se on hyvä, mainitsi toinen; sinä tiedät siis enemmän kuin isäs tiesi.

Palwelia ilmoitti isännälle, että hiiri oli syönyt hänen saappaansa, joka on kamala ennustus. Kamalambi olisi se ollut, sanoi isändä, jos saapas olisi hiiren syönyt.

Mies osteli silmä-lasia, ja koettaa lukea kirjaa yhdellä ja toisella parilla, aina sanoen: et nämät kelpaa. Et sinä tuka tiesi osaakan lukea, sanoi Saksa viimein. Hm, jos minä lukea osaisin, mitä minä sitte silmä-lasilla tekisin, mainitsi ostaja, joka lukemista warten niitä halusi.

Koska hywin rakennettu silta suuressa kaupungissa walmiiksi saatiin ja syyniä pidettiin, tuli yksi talon-poikakin sitä katselemaan. Mestari kysyi häneldä pilkalla, mitä hän sillasta luulee? O ja, kelpaa kyllä, wastasi talon-poika. Se oli oikein, että sen poikki wirran teitte; jos sitä olisitte pitkin päin tekemään ruwenneet, ei se olisi vielä walmiina.

Ruhtinas kohtasi muinen tylyn miehen, jonga hän palkolliseksi luuli ja kysyi häneldä: tuka sinun isändäs on? Itse minä, wastasi mies yuseästi. Ah! sinulla on tuhma isändä, sanoi Ruhtinas ja käänsi selkänsä.

Kuningas tuli kerran matkassa ollen seuransa edellä posti-paikkaan, jossa händä odoteldiin, waan ei tunnettu. Hän astui huoneeseen, waati wettä ja rupesti ajelemaan partaansa. Ofsi Kuningaan odottaja meni hänen tykönsä ja kyseli: kostonas Kuningas tulee? Waellatteko te hänen edellänsä? taikka oletteko hänellä palveluksessa? Olen, wastasi Kuningas, ja ajelen nyt hänen partaansa.

Waeldaja erhettyi walda-tieldä ja alkoi wäärää tietä ajamaan. Mutta kohtasi miehen, jolda hän kysyi: meneeko tämä tie posti-paikkaan? Menee se hittolaan, wastasi mies tylysti, se on meidän kirkko-tie.

Guliwili, tawaten irstaisen miehen Naamattua lukemassa, ihmetteli ja sanoi: kuingas nyt asiat owat, kuin sinäkin Naamattua tutkit? Minä ajattelen kuolemaisuuatta ja etsin tässä itselleni sopiwaista hanta-piirrosta, wastasi hän. Mitäs turhaa teet, mainitsi toinen; löydäthän sen vähemmälläkin toisesta Uskon kappaleesta Pasten Kirjassa, jossa owat sinulle sopiwaiset sanat: Kuuletettiin ja haudattiin. Mies astui helwettiin.

Köyhäldä miehaldä, jolla oli kiwulloinen waimo ja monda piendä lasta, kysyttiin: kuinga voit sinä elää turjassa tilassas? Mies wastasi: niin kuin taiwaassa, jossa ei syöddä eikä juoda.

Mies Dikeuden edessä, kesällä tapahtuneesta bewoisen warkaudesta, tunnusti käyneensä metsässä

linnun pesää etsimässä, ja kuin hän nousi puuhun, taittui oksa, että hän putosi alas hewoisen selkään, joka puun alla ruohoja söi. Hewoinen karkasi pois, sanoi hän, ja wei minun mukaansa. Tästä mahtaa korkeaa Dikeus hawaita, että minä en ole hewoista warastanut, waan hewoinen on syynalainen, joka on minun ryövännyt. Tunnustus oli tyllä sukkela; mutta kuin ei ollut todistusta hewoisen rikokseen, tuli mies itse syhy-pääksi.

Turun kaupungissa oli suomalainen Porwari, jonga ikkunan alla, hänen kauniin tyttärensä tähden, muutama herrainen nuorukainen piti liikaa huwitusta. Porwari suuttui siitä ja tah toi heitä kepillä rangaista. Hän sai kiini Maa-herran pojan, joka Ruotsin kielen murteella ilmoitti olevansa Maa-herran sonnui. Wai niin, junkkaril! sanoi Porwari lyödessänsä, mutta sinua pitää ihmiseksi opetettaman.

Maalda lähetti herra ystäwänsä kaupungissa talon-pojan muassa kirjain ja korillisen marjoja. Tuldua kartanolle lasti mies korinsa maa-han, niin kauaksi kuin hän ilmoitettiin isännälle. Nyt tuli pari talon apinia, lapsen waatteissa, söömään ja wiskomaan marjoja, jota talon-poika ei rohjennut estää, eikä ne kiellosta huolineet. Mies pääsi viimein kammariin, jossa isäntä luki kirjain ja tysi: miksi kori on waiallinen, koska kirja ei puhu puolesta, waan täysinäisestä korista? Hywä herra! wastasi talon-poika, täysihän se oli, mutta wallattomat lapsenne tahtoivat kartanolla perin pohjin kaikki repiä.

Ukka kandoi porsaita helmassansa Koulun siwuitse, josta koulu pojat ulos tulivat ja pilkaten

sanoiwat akalle: howää päiwää, porfasten emä!
Dohonga akka wastasi: suoton Jumala, siunatut
sifiäni!

Koska talossa emännän synnitys-hetki lähes-
tyi, sanoi isändä rengille, jonga nimi Pekko oli:
Pekko, mene pian kylään ja ilmoita Warpanalle,
että meille on perillinen tulossa. Rengi wiivort-
teli ja kysyi: ongo se poika taikka tyttö? Mene
hölmö! en minä sitä vielä itsekän tiedä, tiustasi
isändä. Rengi meni mieli-pahoillansa haukku-sa-
nasta ja höpisi hammasten wälistä: itse on se
hölmö, joka ei tiedä mitä hän tehnyt on.

Heikko-päänä kulkewainen mies tuli wiera-
seen kirkkoon ja meni Luffarin penkkiin istumaan.
Koska nyt Luffari wirren alkoi ja seurakunda ru-
pesi laulamaan, löi hän kädellänsä Luffaria suuta
wasten ja sanoi: jos olisit suus kiini pitänyt, niin
ei olisi tuota pauhua nousnut.

Markkinoilla waati talon-poika Nimis-miehen-
sä kahweelle, jota keittäjä kohta kaatoi astiasta
kuppiin. Waan talon-poika, jolle se näytti wete-
läksi, otti astian käsiinsä, pyöritti sitä ja sanoi:
suon minä herralle sakeambaakin. No, nyt sinä
porongin sekoitit! huusi keittäjä. Porohan rahan
maksaa, toisti talon-poika.

Herra meni käwelemään puu-tarhaan ja ta-
pasi työ-miehensä makaawana puun warjossa.
Tiustaten sanoi herra hänelle: niingö sinä, konna,
työ-palkan ansaitset? Ei sinua kohden pitäisi päi-
wängän paistaman. Tähän heränneenä wastasi
mies: howä herra! semmä tähden minä olengin men-
nyt warjoon lewolle.

Katsas-mieheltä, joka hewoistansa waan yhdessä sinulda ahkerasti kannusti, kysyi toinen: eikö sinulla ole kannuksia molemmissa jaloissas? Ei tarvitse, wastasi hän; kuin minä saan yhden sinun kulkemaan, niin toinengin mukaan menee.

Kaupungin turulla puhutteli herra pahoin työ-miestä, joka siitä kiivastui ja sanoi: haistakai minun taka-puoleni. Herra suuttui tästä ja tahtoi miestä rangaista. Mies otti paon ja herra ajoi häntä takaa. Toinen herra, joka vastaan tuli, kysyi perään ajajalta: mihingäs juokset? Ah! wastasi hän, tuo koira käski minua taka-puoldansa haistamaan. No, sanoi toinen, eihän siihen niin kiirettä liene.

Tuhma mies tapasi angeriaan herne-maassansa järwen rannalla ja luuli sen kärkeeksi. Tämän sai hän suljetuksi tuohi-konttiinnsa ja wei päätillä upottaaksensa järween. Angeriaas, weteen päästyä, ui siellä kimmarellen, jota katsellen mies sanoi; ähäh! nyt on sillä turja kuolema.

Wapa-sukuinen nuori herra lähetettiin muun Ministeriksi wieraan waldakunnan Howiin, jossa hänelle sanottiin: teidän maassanne mahtaa olla sängen wähän wiisaita alka-miehiä, koska parraton nuorukainen Ministeriksi lähetetään. Sohonga hän watafi: jos minun lähettäjäni olisi tietänyt, että te luulette wiisauden partaa seuraawan, niin olisi hän lähettänyt teille kasa-pukin minun siaani.
